DOAMNA MIOARA BELISARE SAU DESPRE VERBUL *A DĂRUI*

Rodica BĂRBAT
Universitatea de Vest din Timişioara

Am pe masă, în faţa mea, o mulţime de vederi, de „cartoline postali", în care sunt reproduse imagini din Grecia, Franţa, dar mai ales din Italia. Au sosit din Pisa, Udine, Roma, Veneţia, din Calabria sau Sicilia, dar sunt şi reproduceri ale unor opere de artă celebre, din marile muzee ale lumii. Le-am primit ca dar, într-una din zilele în care o vizitam pe Doamna Belisare pe strada Stelelor, nr. 12. Locuia singură, Domnul Marcel nu-i mai era alături. Câteva dintre vederi conţin scurte texte adresate familiei Belisare sau Signorei Mioara Belisare. În toate se simte căldura şi afecţiunea celor care aşternuseră câteva gânduri profesoarei mele de limba italiană. Recitite acum, aceste "cartoline" mă emoţionează, sunt ca un scenariu de film din care se poate naşte o poveste.

Eram cu toţii tineri şi plini de speranţe, noi, studenţii de la Facultatea de Filologie, când Doamna Profesoară Belisare a reuşit să introducă în facultate, mai întâi ca obiect de studiu facultativ, un curs de limba italiană. La curs veneau şi studenţi de la *Politehnica* din Timişoara sau de la *Medicină*. Ne întâlneam, după-amiaza, câte două ore pe săptămână, şi o aşteptam să intre în sală, întotdeauna punctuală, întotdeauna zâmbind, întotdeauna pregătită să dăruiască din preaplinul minţii şi inimii sale. În *Dicţionarul limbii române* se consemnează că verbul *a dărui* înseamnă: „a înzestra pe cineva cu ceva", iar forma reflexivă *a se dărui* înseamnă „a se dedica, a se consacra unui scop".

BDD-A12895 © 2008 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.77 (2026-11-18 10:55:02 UTC)

Ei bine, dintre toţi dascălii noştri niciunul nu se dăruia cu atâta patos muncii de profesor. Mai întâi, ne învăţa o limbă superbă, vorbită într-un spaţiu geografic pe care îl cunoştea, îl văzuse şi îl admirase în timpul studiilor, dar şi mai târziu. Apoi, era îndrăgostită de sonoritatea limbii lui Dante, de luminozitatea şi armonia sunetelor din această binecuvântată limbă. În al treilea rând, avea un adevărat cult pentru profesia de dascăl. Ştia să-şi respecte interlocutorul, chiar dacă acesta era mult mai tânăr şi neştiutor. Avea vocaţia dialogului, a lucrului bine făcut şi, mai ales, a bucuriei de a învăţa pe alţii, pentru a se implini pe sine însăşi. Câştiga timp vorbind repede, introducând pentru relaxare unele glume foarte hazlii în care „protagoniştii" erau întotdeauna în încurcătură pentru că… nu ştiau să vorbească bine italiana. Toate acestea le-am înţeles mai târziu şi sunt bucuroasă că i-am putut mulţumi în zilele în care o vizitam pe strada ─ pe atunci ─ Leningrad, nr. 10 şi, mai apoi, pe strada Stelelor, nr. 12. Aici, locuia într-un apartament de bloc, într-un spaţiu în care se simţea peste tot bunul gust, plăcerea de a fi înconjurat de lucruri frumoase, nu numai utile. Se bucura întotdeauna când mă vedea şi ─ absolut misterios pentru mine ─ ţinea minte promoţii întregi de studenţi, îşi amintea de tot felul de întâmplări cu colegi de-ai mei, pe care eu îi cam uitasem, în schimb, Doamna Belisare ştia despre ei unde se află, ce fac şi ce a făcut viaţa din visele şi speranţele lor.

Îşi dăruia din timpul care-i rămăsese din ce în ce mai puţin altora, celor tineri, pe care îi formase, întreţinând corespondenţe, vorbind la telefon, neezitând să-i sfătuiască pe cei plecaţi departe şi care se aflau în dificultate.

Dar cele mai frumoase întâmplări întipărite pentru totdeauna în memoria mea şi a colegilor mei de an ─ nu mă îndoiesc de asta ─ sunt cele două excursii organizate, gândite şi conduse de profesoara noastră în calitatea pe care o avea atunci de decan de an. În anul al patrulea, excursia „de studii", cum se

BDD-A12895 © 2008 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.77 (2026-11-18 10:55:02 UTC)

numea în acel moment, a cuprins nordul Moldovei, vizitarea mânăstirilor şi a locurilor magice din împrejurimile lor. În condiţiile mai precare de atunci ─ erau anii ’60 din secolul trecut ─ excursia s-a făcut cu trenul, prin amenajarea unui fel de cuşete cu paturi suprapuse, în care dormeam înghesuite(ţi) câte şase studente(ţi). Eram tineri, veseli, trăiam totul ca pe o formidabilă aventură. Nu ştiam şi, spre ruşinea noastră de mai târziu, nici nu ne prea interesa, cât de complicat era pentru Doamna Belisare, ea singură, să ţină în frâu un an întreg de studenţi cam „zvăpăiaţi”. Dar lucrul cel mai extraordinar, pe care vreme de aproape două săptămâni Doamna Belisare l-a făcut zilnic, a fost micul dejun pregătit de dânsa în vagonul de tren unde amenajase “bucătăria” pentru ca noi fetele ─ leneşe cât cuprinde ─ să ne trezim dimineaţa cu ceaiul fierbinte, plin de arome (de unde le procurase?) şi cu felii de pâine cu unt. Se trezea la cinci dimineaţa şi ne dăruia din timpul său bucuria unei zile de-a lungul căreia se transforma într-un ghid perfect, neobosit, folosind cât mai profitabil timpul, pentru ca noi să putem vedea şi cunoaşte multe din magia şi frumuseţea unor locuri ca de basm. N-am ştiut atunci să-i mulţumim Am făcut-o mai târziu, dăruindu-i flori în micul apartament în care locuia.

În excursie, Domnul Marcel n-a putut s-o însoţească, însă i-a făcut o surpriză nemaipomenită, care ar fi trebuit imortalizată pe o peliculă de film. Într-una din gări ─ să fi fost Suceava? ─ Domnul Marcel a venit pe peron să ne aştepte, căutând cu nerăbdare vagoanele cu “nebunii’ plecaţi prin ţară. Doamna Belisare l-a zărit şi, nici astăzi nu pot înţelege cum de n-a căzut, fiindcă de pe treptele înalte ale vagonului a zburat pur şi simplu în braţele Domnului Marcel, bucuroasă să-i spună, probabil, de ce eram în stare noi tinerii. Căsătoria Doamnei noastre de italiană cu Domnul Marcel a fost exemplară şi asta am înţeles-o mult mai târziu.

BDD-A12895 © 2008 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.77 (2026-11-18 10:55:02 UTC)

Astăzi, visul Profesoarei Maria Belisare s-a împlinit. Prin grija doamnei conf. dr. Viorica Bălteanu, fosta ei studentă. În Facultatea de Litere din Timişoara, limba italiană este pe mâini bune. Viorica Bălteanu a ştiut să se înconjoare de oameni destoinici şi dăruiţi şi astfel, alături de limba română, de franceză şi spaniolă, limba italiană sporeşte prestigiul limbilor romanice în universitatea timişoreană.

BDD-A12895 © 2008 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.77 (2026-11-18 10:55:02 UTC)